ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PEDRO CRUZ VILLALÓN
της 2ας Ιουλίου 2015 [1]

Υπόθεση C-245/14

Thomas Cook Belgium NV
κατά
Thurner Hotel GmbH

[αίτηση του Handelsgericht Wien (Αυστρία)για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης — Συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 1896/2006 — Διαδικασία ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής — Άρθρο 20, παράγραφος 2 — Επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής μετά τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων — Ψευδή ή ανακριβή στοιχεία — Έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του εκδόντος την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δικαστηρίου — Έννοια του όρου “εξαιρετική περίσταση”»

1. Η υπό κρίση υπόθεση παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να αποφανθεί, ουσιαστικά για πρώτη φορά, σχετικά με την έννοια του όρου «εξαιρετική περίσταση» του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 [2]. Συγκεκριμένα, το ζήτημα που τίθεται είναι εάν, στο πλαίσιο της διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, η ενδεχόμενη έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του εκδόντος την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δικαστηρίου η οποία οφείλεται στην πιθανή ύπαρξη ρήτρας παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας συνομολογηθείσας μεταξύ των μερών και μη μνημονευθείσας στο έντυπο της αιτήσεως εκδόσεως διαταγής πληρωμής δικαιολογεί, στον βαθμό που συνιστά «εξαιρετική περίσταση», την επανεξέταση αυτής όταν ο καθού είχε, προφανώς, τη δυνατότητα υποβολής δηλώσεως αντιρρήσεων κατά της εν λόγω διαταγής πληρωμής εντός ορισμένης προθεσμίας αλλά δεν το έπραξε.

I – **Νομικό πλαίσιο**

2. Η αιτιολογική σκέψη 25 του κανονισμού 1896/2006 ορίζει τα εξής:

«Μετά τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή δήλωσης αντιρρήσεων, σε ορισμένες εξαιρετικές περιστάσεις, ο καθού θα πρέπει να δικαιούται να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Η επανεξέταση σε εξαιρετικές περιστάσεις δεν θα πρέπει να σημαίνει ότι παρέχεται στον καθού δεύτερη ευκαιρία να αντικρούσει την αξίωση. Κατά τη διαδικασία επανεξέτασης, η ουσία της

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — Κανονισμός (ΕΚ) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής (ΕΕ L 399, σ. 1). Με τη διάταξη Novontech-Zala (C-324/12, EU:C:2013:205) το Δικαστήριο έκρινε ότι η μη τήρηση προθεσμίας για υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων κατά ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής εξαιτίας υπαίτιας συμπεριφοράς του εκπροσώπου του καθού δεν δικαιολογεί την επανεξέταση της διαταγής αυτής πληρωμής, εφόσον η μη τήρηση αυτή της προθεσμίας δεν αποτελεί εξαιρετική περίσταση κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006. Με την απόφαση eco cosmetics και Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 και C-120/13, EU:C:2014:2144) το Δικαστήριο έκρινε ότι η διαδικασία του άρθρου 20 του παρατιθέμενου κανονισμού δεν εφαρμόζεται όταν ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δεν επιδόθηκε ή δεν κοινοποιήθηκε κατά τρόπο συνάδοντα προς τις ελάχιστες προδιαγραφές που θεσπίζονται με τα άρθρα 13 έως 15 του εν λόγω κανονισμού.

αξίωσης δεν θα πρέπει να αξιολογείται πέραν των λόγων που απορρέουν από τις εξαιρετικές περιστάσεις που επικαλείται ο καθού. Οι άλλες εξαιρετικές περιστάσεις θα μπορούσαν να περιλαμβάνουν την περίπτωση κατά την οποία η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής βασίσθηκε σε ψευδή στοιχεία που περιλαμβάνονται στο έντυπο της αίτησης.»

3. Το άρθρο 16 του παρατιθέμενου κανονισμού, υπό τον τίτλο «Αντίθεση κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής», ορίζει τα εξής:

«1. Ο καθού μπορεί να υποβάλει δήλωση αντιρρήσεων κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του δικαστηρίου προέλευσης χρησιμοποιώντας το τυποποιημένο έντυπο F που παρατίθεται στο Παράρτημα VI, το οποίο του παρέχεται μαζί με την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής.

2. Η δήλωση αντιρρήσεων πρέπει να αποστέλλεται εντός 30 ημερών από την ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης της διαταγής στον καθού.

3. Ο καθού δηλώνει στη δήλωση αντιρρήσεων ότι αμφισβητεί την αξίωση, χωρίς να πρέπει να προσδιορίζει τους σχετικούς λόγους.

4. Η δήλωση αντιρρήσεων υποβάλλεται εγγράφως ή με οιοδήποτε άλλο μέσο επικοινωνίας αποδεκτό από το κράτος μέλος προέλευσης και διαθέσιμο στο δικαστήριο προέλευσης, συμπεριλαμβανομένων των ηλεκτρονικών μέσων.

[…]»

4. Το άρθρο 20 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Επανεξέταση σε έκτακτες περιπτώσεις», έχει ως εξής:

«1. Μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 2, ο καθού δικαιούται να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του κράτους μέλους προέλευσης, όταν:

α) i) η διαταγή πληρωμής επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε με έναν από τους τρόπους που προβλέπονται στο άρθρο 14, και

ii) η επίδοση ή κοινοποίηση δεν διενεργήθηκε εγκαίρως ώστε να είναι σε θέση ο καθού να προετοιμάσει την υπεράσπισή του, χωρίς δική του υπαιτιότητα,

ή

β) ο καθού δεν είχε τη δυνατότητα να αντιταχθεί στην αξίωση για λόγους ανωτέρας βίας ή λόγω εκτάκτων περιστάσεων, χωρίς δική του υπαιτιότητα,

εφόσον και στις δύο περιπτώσεις ενεργεί ταχέως.

2. Μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 2, ο καθού δικαιούται επίσης να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του κράτους μέλους προέλευσης, όταν η έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ήταν προδήλως εσφαλμένη, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων που ορίζονται στον παρόντα κανονισμό, ή λόγω άλλων εξαιρετικών περιστάσεων.

3. Εάν το δικαστήριο απορρίψει την αίτηση του καθού με βάση το ότι δεν ισχύει κανένας από τους λόγους επανεξέτασης που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2, η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής παραμένει εν ισχύι.

Εάν το δικαστήριο αποφασίσει ότι η επανεξέταση δικαιολογείται για έναν από τους λόγους που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2, η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής καθίσταται άκυρη.»

II – **Κύρια δίκη και προδικαστικά ερωτήματα**

5. Η εκκαλούσα στην κύρια δίκη, Thomas Cook Belgium NV (στο εξής: Thomas Cook), είναι πρακτορείο ταξιδίων εγκατεστημένο στη Γάνδη (Βέλγιο) που παρέχει διαφόρων ειδών υπηρεσίες στον τουριστικό κλάδο. Στις 3 Σεπτεμβρίου 2009, η Thomas Cook συνήψε με την Thurner Hotel GmbH (στο εξής: Thurner Hotel), εταιρία αυστριακού δικαίου εγκατεστημένη στο Ζέλντεν (Αυστρία), σύμβαση με την οποία συμφωνήθηκαν οι νέοι όροι συνεργασίας για την καλοκαιρινή περίοδο του 2010. Στη συνέχεια, λόγω μη καταβολής από την Thomas Cook των οφειλόμενων ποσών, η Thurner Hotel —η οποία είχε προσφέρει τουριστικά καταλύματα στο Ζέλντεν υπό τους συμφωνηθέντες στην εν λόγω σύμβαση όρους— ζήτησε από το Bezirksgericht für Handelssachen Wien (Αυστρία) την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής σε βάρος του βελγικού πρακτορείου ταξιδίων για ποσό ύψους περίπου 15 000 ευρώ. Στήριξε τη διεθνή δικαιοδοσία του ως άνω δικαστηρίου στο γεγονός ότι ο τόπος εκπληρώσεως της παροχής βρισκόταν στην Αυστρία.

6. Στις 26 Ιουνίου 2013 επιδόθηκε νόμιμα στην Thomas Cook η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής. Η Thomas Cook δεν υπέβαλε δήλωση αντιρρήσεων εντός της προθεσμίας των 30 ημερών του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006, καθώς, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της, ήταν απασχολημένη με την έρευνα των αρχείων της για να εξακριβώσει τη βασιμότητα της επίμαχης διαταγής πληρωμής.

7. Στις 25 Σεπτεμβρίου 2013, η Thomas Cook ζήτησε από το Bezirksgericht für Handelssachen Wien την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006. Η Thomas Cook προέβαλε, κατ' ουσίαν, ότι η εν λόγω διαταγή πληρωμής είχε εκδοθεί από αναρμόδιο δικαστήριο δεδομένου ότι στους συμφωνηθέντες μεταξύ των μερών γενικούς όρους της συμβάσεως περιλαμβανόταν συμφωνία παρεκτάσεως της δικαιοδοσίας υπέρ των δικαστηρίων της Γάνδης (Βέλγιο). Η έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ήταν, κατά την άποψή της, εσφαλμένη και έπρεπε να κηρυχθεί άκυρη σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 3, του κανονισμού 1896/2006 καθώς η έκδοση της διαταγής πληρωμής από αναρμόδιο δικαστήριο συνιστά λόγο επανεξετάσεως κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

8. Με διάταξη της 28ης Οκτωβρίου 2013, το Bezirksgericht für Handelssachen Wien απέρριψε την κατατεθείσα από την Thomas Cook αίτηση επανεξετάσεως της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Κατά της απορριπτικής αυτής διατάξεως η Thomas Cook άσκησε εμπρόθεσμα έφεση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Προς στήριξη της εφέσεώς της, η Thomas Cook επικαλέστηκε την αιτιολογική σκέψη 25 του κανονισμού 1896/2006, η οποία χαρακτηρίζει ρητώς ως «εξαιρετική περίσταση» για τους σκοπούς του άρθρου 20, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού την περίπτωση κατά την οποία η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής βασίσθηκε σε ψευδή στοιχεία που περιλαμβάνονται στο έντυπο της αίτησης. Κατά την άποψή της, το Bezirksgericht für Handelssachen Wien κακώς δέχτηκε ότι αρμόδια στην υπό κρίση περίπτωση ήσαν τα αυστριακά δικαστήρια και όχι τα δικαστήρια της Γάνδης (Βέλγιο) δυνάμει των συμφωνηθέντων μεταξύ των μερών γενικών όρων της συμβάσεως. Κατά την Thomas Cook, το προαναφερθέν δικαστήριο όφειλε να αποφανθεί ότι η έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής είναι προδήλως εσφαλμένη κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

9. Το Handelsgericht Wien αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει ο κανονισμός (ΕΚ) 1896/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, την έννοια ότι ο καθού μπορεί να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 2,

του κανονισμού, ακόμη και όταν η διαταγή πληρωμής του επιδόθηκε μεν νόμιμα, πλην όμως, βάσει των στοιχείων που περιλαμβάνονται στο έντυπο της αιτήσεως σχετικά με τη δικαιοδοσία, έχει εκδοθεί από αναρμόδιο δικαστήριο;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Συνιστά εξαιρετική περίσταση κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006, σε συνδυασμό με την εικοστή πέμπτη αιτιολογική σκέψη της ανακοινώσεως COD 2004/0055 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 7ης Φεβρουαρίου 2006, η περίπτωση κατά την οποία η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής εκδόθηκε βάσει στοιχείων που παρείχε ο αιτών στο έντυπο της αιτήσεως, τα οποία μπορεί να αποδειχθούν εκ των υστέρων εσφαλμένα, ιδίως δε όταν από αυτά εξαρτάται η δικαιοδοσία του δικαστηρίου;»

10. Γραπτές παρατηρήσεις στην παρούσα διαδικασία κατέθεσαν η Thurner Hotel, η Αυστριακή και η Πορτογαλική Κυβέρνηση, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Γερμανική Κυβέρνηση. Η Thomas Cook κατέθεσε τις γραπτές παρατηρήσεις της εκπρόθεσμα και ως εκ τούτου δεν έγιναν δεκτές. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που έλαβε χώρα στις 16 Απριλίου 2015 κατόπιν αιτήσεως της Thomas Cook παρενέβη μόνον η Επιτροπή.

III – **Σύνοψη της θέσεως των διαδίκων**

11. Η Thurner Hotel αντικρούει, πρώτον, τους ισχυρισμούς που προέβαλε η Thomas Cook κατά την κύρια δίκη περί της υποτιθέμενης άγνοιάς της για τη μη καταβολή των οφειλόμενων ποσών, εξαιτίας της μη αποστολής σε αυτήν των σχετικών τιμολογίων, γεγονός το οποίο —κατά την Thomas Cook— δεν της επέτρεψε να υποβάλει εμπρόθεσμα δήλωση αντιρρήσεων. Δεύτερον, αρνείται επίσης την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ των μερών για την απονομή διεθνούς δικαιοδοσίας στα δικαστήρια της Γάνδης. Εν πάση περιπτώσει, στην αίτησή της για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ανέφερε ρητώς ότι στήριζε τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστηρίου ενώπιον του οποίου υπέβαλε την εν λόγω αίτηση στον τόπο εκπληρώσεως των συμβατικών υποχρεώσεων (κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001), και συνεπώς η Thomas Cook θα μπορούσε να έχει υποβάλει δήλωση αντιρρήσεων εντός της προθεσμίας των τριάντα ημερών.

12. Η Thurner Hotel φρονεί ότι η επίμαχη διάταξη (άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006) πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς. Κατά την άποψή της, η βάσει του εν λόγω άρθρου παροχή δυνατότητας για την προβολή δικονομικών ενστάσεων που μπορούσαν (και όφειλαν) να προβληθούν εντός της προβλεπόμενης για την υποβολή αντιρρήσεων προθεσμίας θα προσέκρουε στην αρχή της ασφάλειας δικαίου.

13. Η Αυστριακή Κυβέρνηση τάσσεται επίσης υπέρ συσταλτικής ερμηνείας του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006, η οποία δεν θα επέτρεπε να χαρακτηριστεί ως «εξαιρετική περίσταση» εκείνη που θα μπορούσε να έχει ήδη προβληθεί από τον καθού με τη δήλωση αντιρρήσεων, θέση με την οποία συμφωνεί και η Γερμανική Κυβέρνηση. Κατά την Αυστριακή Κυβέρνηση, μόνον οι προδήλως παράνομες ή δολίως κτηθείσες ευρωπαϊκές διαταγές πληρωμής θα έπρεπε να αποτελούν αντικείμενο της κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού επανεξετάσεως.

14. Η Πορτογαλική Κυβέρνηση τονίζει ότι σε δύο μόνο περιπτώσεις μπορεί να ζητηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής μετά την παρέλευση της προθεσμίας για την υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων: πρώτον, όταν η έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ήταν προδήλως εσφαλμένη, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων που ορίζονται στον εν λόγω κανονισμό, υπό την έννοια ότι δεν τηρήθηκαν κατά την έκδοση της εν λόγω διαταγής πληρωμής, οι προϋποθέσεις κύρους που θεσπίζει ο κανονισμός αυτός για την έκδοσή της, και δεύτερον, όταν συντρέχουν άλλου είδους εξαιρετικές περιστάσεις. Η Πορτογαλική Κυβέρνηση εκτιμά ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 16, παράγραφος 2, του

κανονισμού 1896/2006 προθεσμία για την υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων σκοπεί στην προσβολή της νομιμότητας ή τους κύρους της απαιτήσεως που επιδιώκεται να εκτελεστεί εφόσον η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής πληροί τις προϋποθέσεις κύρους που θεσπίζει ο εν λόγω κανονισμός. Αντιθέτως, σκοπός της κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του ιδίου κανονισμού επανεξετάσεως είναι η παρεμπόδιση της εκτελέσεως ευρωπαϊκών διαταγών πληρωμής που έχουν εκδοθεί κατά παράβαση του κανονισμού. Κατά την Πορτογαλική Κυβέρνηση, η έκδοση διαταγής πληρωμής από αναρμόδιο δικαστήριο προσβάλλει μια βασική προϋπόθεση κύρους και πρέπει να μπορεί να προσβληθεί εντός προθεσμίας μεγαλύτερης από την προβλεπόμενη στο άρθρο 16.

15. Η Επιτροπή προτείνει να δοθεί καταφατική απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, υπό την έννοια ότι, εάν η διαταγή πληρωμής εκδόθηκε πράγματι από δικαστήριο στερούμενο διεθνούς δικαιοδοσίας, τότε η έκδοσή της είναι εσφαλμένη, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων που ορίζονται στον κανονισμό 1896/2006, γεγονός που παρέχει τη δυνατότητα να ζητηθεί η κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού επανεξέταση. Η απάντηση στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να εξαρτηθεί από το εάν η έκδοση της διαταγής πληρωμής ήταν «προδήλως» εσφαλμένη. Όσον αφορά το ζήτημα της διεθνούς δικαιοδοσίας, δεν είναι στην πλειονότητα των περιπτώσεων «πρόδηλο» εάν το δικαστήριο που εκδίδει τη διαταγή πληρωμής έχει δικαιοδοσία. Για τον λόγο αυτό, θα ερχόταν, κατά την κρίση της Επιτροπής, σε αντίθεση με τους σκοπούς του κανονισμού η επιβολή στο δικαστήριο της υποχρεώσεως να εξετάζει σε κάθε περίπτωση εξαντλητικώς εάν έχει δικαιοδοσία για την έκδοση της διαταγής πληρωμής.

16. Η Επιτροπή προτείνει τον περιορισμό του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 σύμφωνα με οριζόμενα στον κανονισμό 1215/2012 [3], ούτως ώστε η προσβολή της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής μετά την παρέλευση της προθεσμίας υποβολής δηλώσεως αντιρρήσεων να είναι δυνατή μόνο σε περίπτωση παραβάσεως διατάξεων περί διεθνούς δικαιοδοσίας που έχουν κατά κύριο λόγο θεσπιστεί για την προστασία του πιο αδύναμου μέρους ορισμένης έννομης σχέσεως ή στις περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρο 24 του κανονισμού 1215/2012 (αποκλειστικές αρμοδιότητες), στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 45, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, περίπτωση ii, αυτού. Σε καμία από τις περιπτώσεις αυτές δεν εμπίπτει η ενδεχόμενη παράβαση συμφωνίας παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας όπως αυτή που φαίνεται να αποτελεί τη βάση της υπό κρίση υποθέσεως, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να γίνει δεκτό ότι η έκδοση της διαταγής πληρωμής ήταν «προδήλως» εσφαλμένη.

17. Θα έπρεπε συνεπώς να καθοριστεί περαιτέρω, σύμφωνα με την Επιτροπή, εάν συντρέχουν «άλλες εξαιρετικές περιστάσεις» κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006. Η Επιτροπή προτείνει τη συσταλτική ερμηνεία του άρθρου αυτού, ώστε η εφαρμογή του να περιορίζεται μόνο στις περιπτώσεις δόλιας καταχρήσεως της διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής, κάτι που, σε κάθε περίπτωση, πρέπει να αποδεικνύεται [4].

18. Η Γερμανική Κυβέρνηση φρονεί ότι δεν υφίσταται δυνατότητα προσβολής της διαταγής πληρωμής βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 για κάθε εσφαλμένο ή ψευδές στοιχείο που περιέχεται στο έντυπο της αιτήσεως. Η επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής είναι δικαιολογημένη μόνον όταν προκύπτει, έπειτα από στάθμιση των συμφερόντων αμφότερων των διαδίκων, ότι η εκτέλεσή της θα ήταν δυσβάστακτη («unerträglich») για έναν εξ αυτών. Η Γερμανική Κυβέρνηση παραθέτει επίσης τη διάταξη Novontech-Zala [5], σχετική με το άρθρο 20 του κανονισμού 1896/2006, με την οποία το Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά την προθεσμία των τριάντα ημερών για την υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων, ότι «στην περίπτωση που [...] η

3 — Κανονισμός (ΕΕ) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 351, σ. 1).

4 — Κατά την άποψή της, η περίπτωση αυτή δεν φαίνεται να συντρέχει στην υπό κρίση υπόθεση, κατά την οποία η Thurner Hotel στήριξε τη διεθνή δικαιοδοσία του Bezirksgericht für Handelssachen Wien στον τόπο εκπληρώσεως των συμβατικών υποχρεώσεων σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού 44/2001.

5 — C-324/12, EU:C:2013:205, σκέψη 21.

υπέρβαση της εν λόγω προθεσμίας οφείλεται σε έλλειψη επιμέλειας του εκπροσώπου του καθού, η κατάσταση αυτή, δεδομένου ότι μπορούσε ευχερώς να αποφευχθεί, δεν αποτελεί έκτακτη ή εξαιρετική περίσταση κατά την έννοια [του άρθρου 20, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 2]». Κατά την κρίση της Γερμανικής Κυβερνήσεως, η ίδια συλλογιστική πρέπει να εφαρμοστεί επίσης ώστε να μην μπορεί να θεωρηθεί ως «εξαιρετική περίσταση» κάτι που ευχερώς θα μπορούσε να έχει αποφύγει αυτός που το επικαλείται. Επιπλέον, η αναγνώριση της δυνατότητας επανεξετάσεως ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής κατά της οποίας μπορούσε να έχει εμπρόθεσμα υποβληθεί δήλωση αντιρρήσεων (δήλωση η οποία επιπλέον, δεν χρειάζεται να προσδιορίζει τους σχετικούς λόγους σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού) θα ερχόταν σε αντίθεση με τους σκοπούς του κανονισμού 1896/2006 (ιδίως, της τάχιστης διεξαγωγής της διαδικασίας και της περιστολής των εξόδων).

19. Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, το γεγονός ότι ο αιτών την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και ο αντίδικός του δεν συμφωνούν ως προς τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστηρίου δεν αποτελεί επ' ουδενί κάτι «εξαιρετικό», στη δε υπό κρίση υπόθεση, η Thomas Cook θα μπορούσε το δίχως άλλο να προβάλει την έλλειψη δικαιοδοσίας του εκδόντος τη διαταγή πληρωμής δικαστηρίου υποβάλλοντας δήλωση αντιρρήσεων. Τέλος, η Γερμανική Κυβέρνηση φρονεί ότι, εν πάση περιπτώσει, μολονότι το δικαστήριο που εξέδωσε τελικά τη διαταγή πληρωμής στερείτο διεθνούς δικαιοδοσίας, εντούτοις πρόκειται για αμερόληπτο και ανεξάρτητο όργανο κράτους μέλους η απόφαση του οποίου δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αγνόησε ή προσέβαλε τα συμφέροντα της Thomas Cook.

IV – **Ανάλυση**

Α. *Προκαταρκτικές παρατηρήσεις*

20. Το αιτούν δικαστήριο υποβάλλει στο Δικαστήριο δύο προδικαστικά ερωτήματα. Με το πρώτο εξ αυτών διερωτάται εάν μπορεί να ζητηθεί η βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 επανεξέταση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής που έχει εκδοθεί από δικαστήριο στερούμενο διεθνούς δικαιοδοσίας το οποίο όμως είχε στηρίξει τη δικαιοδοσία του στα σχετικά με τη δικαιοδοσία στοιχεία που περιέχονται στο έντυπο της αιτήσεως· με το δεύτερο (που υποβάλλεται μόνο για την περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο) ζητείται να διευκρινιστεί εάν η έκδοση της διαταγής πληρωμής δυνάμει στοιχείων σχετικών με τη δικαιοδοσία που αποδεικνύονται εκ των υστέρων ανακριβή αποτελεί «εξαιρετική περίσταση» κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

21. Κατά την κρίση μου, τα δύο ερωτήματα μπορούν, όπως πρότεινε η Γερμανική Κυβέρνηση στις παρατηρήσεις της, να συγχωνευθούν σε ένα, ως εξής:

«Έχει το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006, σε συνδυασμό με την αιτιολογική του σκέψη 25, την έννοια ότι αποτελεί "εξαιρετική περίσταση" επιτρέπουσα στον καθού στον οποίο έχει νομίμως επιδοθεί η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής να ζητήσει την επανεξέτασή της η περίπτωση κατά την οποία η εν λόγω διαταγή πληρωμής εκδόθηκε βάσει στοιχείων που παρείχε ο αιτών στο έντυπο της αιτήσεως, τα οποία αποδεικνύονται εκ των υστέρων ανακριβή, ιδίως δε όταν από αυτά εξαρτάται η δικαιοδοσία του δικαστηρίου;»

Β. *Εξέταση του ερωτήματος*

22. Το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006, υπό τον τίτλο «Επανεξέταση σε έκτακτες περιπτώσεις», ορίζει ότι «μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 2, ο καθού δικαιούται επίσης να ζητήσει την επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του κράτους μέλους προέλευσης, όταν η έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ήταν προδήλως εσφαλμένη, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων που ορίζονται στον παρόντα κανονισμό, ή λόγω άλλων εξαιρετικών περιστάσεων», περίσταση η οποία, κατά την αιτιολογική σκέψη 25 του εν λόγω κανονισμού, στην οποία κάνει ρητή μνεία το αιτούν

δικαστήριο[6], θα μπορούσε να περιλαμβάνει την περίπτωση «κατά την οποία η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής βασίσθηκε σε ψευδή στοιχεία που περιλαμβάνονται στο έντυπο της αίτησης».

23. Επομένως, τόσο η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 απαίτηση «η έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής» να είναι «προδήλως εσφαλμένη» όσο και η επισήμανση της αιτιολογικής σκέψεως 25 ότι «η επανεξέταση σε εξαιρετικές περιστάσεις δεν θα πρέπει να σημαίνει ότι παρέχεται στον καθού δεύτερη ευκαιρία να αντικρούσει την αξίωση» ενισχύουν κατά την άποψή μου τη θέση ότι η δυνατότητα «επανεξετάσεως σε εξαιρετικές περιστάσεις» πρέπει να τύχει αυστηρής εφαρμογής. Επομένως, συντάσσομαι, κατ' αρχήν, με τη Γερμανική Κυβέρνηση ότι η κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 επανεξέταση δεν δικαιολογείται για κάθε είδους ψευδές ή ανακριβές στοιχείο που περιέχεται στο έντυπο της αιτήσεως.

24. Η ευρεία εφαρμογή μιας δυνατότητας που έχει θεσπιστεί αποκλειστικά για εξαιρετικές περιπτώσεις θα προσέκρουσε επίσης στην ίδια τη διάρθρωση της διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, στο πλαίσιο της οποίας παρέχεται γενικώς στον καθού μία μόνον ευκαιρία να αντιταχθεί στην απαίτηση του πιστωτή —τη δήλωση αντιρρήσεων του άρθρου 16 του κανονισμού 1896/2006— όμως, για αυτόν, ακριβώς, τον λόγο, υποκείμενη σε ελάχιστες τυπικές απαιτήσεις (πρέπει να υποβληθεί εγγράφως εντός προθεσμίας τριάντα ημερών) και σε καμία ουσιαστική απαίτηση (δεν απαιτείται προσδιορισμός των σχετικών λόγων)[7].

25. Κατά συνέπεια, εκτιμώ ότι το άρθρο 20, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 25 του εν λόγω κανονισμού, πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς, σημείο ως προς το οποίο συμφωνούν όλοι οι παρεμβαίνοντες που υπέβαλαν παρατηρήσεις, με εξαίρεση την Πορτογαλική Κυβέρνηση.

26. Σε περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως τούτο σημαίνει, όσον αφορά τα στοιχεία που παρέχει ο αιτών στο έντυπο της αιτήσεώς του, ότι δεν πρέπει να υφίσταται δυνατότητα επανεξετάσεως όταν ο καθού (ιδίως όταν πρόκειται, όπως εν προκειμένω, για επαγγελματία) μπορούσε να διακρίνει, έπειτα από εξέταση της νομίμως κοινοποιηθείσας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, ότι τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε το εκδόν δικαστήριο (ήτοι, τα παρασχεθέντα από τον αιτούντα τα στοιχεία) ήσαν ανακριβή, εσφαλμένα ή ψευδή. Συμμερίζομαι, δηλαδή, την άποψη της Thurner Hotel και της Αυστριακής Κυβερνήσεως ότι τα ψευδή ή ανακριβή στοιχεία δεν αποτελούν «εξαιρετική περίσταση» επιτρέπουσα την επανεξέταση της διαταγής πληρωμής καθώς ο καθού θα μπορούσε να είχε ήδη αντιταχθεί σε αυτά υποβάλλοντας δήλωση αντιρρήσεων. Εν τέλει, φρονώ ότι ο όρος «ψευδή στοιχεία» στον οποίο αναφέρεται η αιτιολογική σκέψη 25 του κανονισμού 1896/2006 πρέπει να περιορίζεται σε εκείνα τα στοιχεία η αναλήθεια ή ανακρίβεια των οποίων είναι εμφανής ή δυνάμενη να διαπιστωθεί από τον καθού σε μεταγενέστερο πράγματι χρονικό σημείο, μετά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, κάτι που το εθνικό δικαστήριο οφείλει να εκτιμά σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

27. Συνεπώς, ως ενδιάμεσο συμπέρασμα, φρονώ ότι ως «εξαιρετική περίσταση» επιτρέπουσα στον καθού να ζητήσει την κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 επανεξέταση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής πρέπει να θεωρηθεί μόνον η περίπτωση κατά την οποία η εν λόγω διαταγή πληρωμής βασίσθηκε σε στοιχεία του εντύπου της αιτήσεως τα οποία αποδείχθηκαν πράγματι εκ των υστέρων ψευδή ή ανακριβή, μετά τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή

6 — Κατά τη διατύπωση του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος, το Handelsgericht Wien αναφέρεται στην «εικοστή πέμπτη αιτιολογική σκέψη της ανακοινώσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής 2004/0055, της 7ης Φεβρουαρίου [2006]». Φρονώ ότι αναφέρεται στην τροποποιημένη πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Φεβρουαρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής [COM(2006) 57 τελικό], που εισήγε στο κείμενο την αιτιολογική σκέψη 25 του κανονισμού, όπως ισχύει σήμερα.

7 — Η υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων έχει, κατ' αρχήν, ως συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 1896/2006 τη συνέχιση της διαδικασίας ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως σύμφωνα με τους συνήθεις κανόνες πολιτικής δικονομίας. Στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας μπορεί να εξεταστεί, παραδείγματος χάριν, το ζήτημα της διεθνούς δικαιοδοσίας, και συγκεκριμένα, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, το κύρος και η ισχύς ρήτρας περί διεθνούς δικαιοδοσίας συνομολογηθείσας μεταξύ των μερών.

δηλώσεως αντιρρήσεων, κάτι που ο καθού οφείλει να αποδεικνύει σε κάθε περίπτωση. Με άλλα λόγια, εάν η έκδοση της διαταγής πληρωμής βασίσθηκε σε στοιχεία του εντύπου της αιτήσεως η αναλήθεια ή ανακρίβεια των οποίων μπορούσε να διαπιστωθεί από τον καθού εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού για την υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων, όπερ εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξακριβώσει, δεν πρόκειται για «εξαιρετική περίσταση» που δικαιολογεί την επανεξέταση.

28. Κατά την άποψή μου, για τους λόγους που εκτίθενται εν συνεχεία, ούτε η περίπτωση κατά την οποία η διεθνής δικαιοδοσία του εκδόντος τη διαταγή πληρωμής δικαστηρίου στηρίχθηκε σε ψευδή ή ανακριβή στοιχεία που περιέχονται στο έντυπο της αιτήσεως —που είναι η περίπτωση στην οποία αναφέρεται συγκεκριμένα το Handelsgericht Wien— οδηγεί σε διαφορετικό συμπέρασμα.

29. Σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην αιτιολογική σκέψη 16 του κανονισμού 1896/2006, «το δικαστήριο θα πρέπει να εξετάζει την αίτηση [ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής], συμπεριλαμβανομένων των θεμάτων της δικαστικής αρμοδιότητας [...], βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που παρέχονται στο έντυπο της αίτησης», χωρίς να είναι απαραίτητο η εξέταση αυτή να διενεργείται από δικαστή [8]. Μεταξύ των προϋποθέσεων που οφείλει, κατά το άρθρο 8 του κανονισμού 1896, το δικαστήριο ενώπιον του οποίου κατατίθεται αίτηση εκδόσεως ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής να εξετάσει, βάσει του σχετικού εντύπου, περιλαμβάνεται η διεθνής δικαιοδοσία (άρθρο 6 του εν λόγω κανονισμού). Υπό την έννοια αυτή, ο επιφορτισμένος με την εξέταση της αιτήσεως εκδόσεως ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής περιορίζεται να εξακριβώσει εάν ο κωδικός αριθμός (από τους δεκατρείς πιθανούς) για τον καθορισμό της διεθνούς δικαιοδοσίας του δικαστηρίου που αναγράφει ο αιτών στο έντυπο Α του παραρτήματος Ι του κανονισμού 1896/2006 είναι αληθοφανής σύμφωνα με τα οριζόμενα στον κανονισμό 44/2001 [9], στον οποίο παραπέμπει το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1896/2006 όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία [10].

30. Εξάλλου, με την κοινοποίηση στον καθού της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής μέσω του εντύπου Ε του παραρτήματος V του κανονισμού 1896/2006, ενημερώνεται αυτός μέσω του στοιχείου γ', εμφανέστατα, όχι μόνο για τη δυνατότητα υποβολής δηλώσεως αντιρρήσεων εντός της προθεσμίας των τριάντα ημερών και για τις συνέπειες που έχει η παράλειψή του να το πράξει, αλλά επίσης για το γεγονός ότι «η παρούσα διαταγή εκδόθηκε μόνο βάσει των στοιχείων που παρέσχε ο αιτών και τα οποία δεν επαληθεύτηκαν από το δικαστήριο».

31. Ως εκ τούτου, στην υπό κρίση υπόθεση, και δεδομένου ότι, σύμφωνα με το αιτούν δικαστήριο, η διαταγή πληρωμής κοινοποιήθηκε νομίμως στην Thomas Cook, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω εταιρία είχε λάβει γνώση άμα της επιδόσεως (χρονικό σημείο από το οποίο άρχεται η προθεσμία υποβολής δηλώσεως αντιρρήσεων) ότι η εν λόγω διαταγή πληρωμής εκδόθηκε αποκλειστικά βάσει των στοιχείων που παρέσχε η Thurner Hotel στο έντυπο Α του παραρτήματος Ι του κανονισμού 1896/2006. Κατά συνέπεια, μολονότι δεν προκύπτει από τη δικογραφία εάν η Thomas Cook έλαβε πράγματι αντίγραφο του προαναφερθέντος εντύπου Α, εντούτοις, η εν λόγω βελγική εταιρία θα μπορούσε να εικάσει ότι η Thurner Hotel δεν είχε αναφέρει στην αίτησή της την ύπαρξη της συμφωνηθείσας μεταξύ των μερών ρήτρας παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας (στον βαθμό που η

8 — Έτι περαιτέρω, η εξέταση αυτή μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο 8 του κανονισμού 1896/2006, να λάβει τη μορφή αυτοματοποιημένης διαδικασίας.

9 — Συγκεκριμένα, το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1896/2006 ορίζει, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση (στην οποία δεν ενέχεται κάποιος καταναλωτής), ότι «για τους σκοπούς της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού, η δικαστική αρμοδιότητα προσδιορίζεται σύμφωνα με τους σχετικούς κανόνες κοινοτικού δικαίου, ιδίως του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001». Ο κανονισμός (ΕΚ) 44/2001, του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 12, σ. 1), έχει αντικατασταθεί από τις 10 Ιανουαρίου 2015, από τον κανονισμό 1215/2012, ο οποίος δεν ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως.

10 — Όπως γράφει ο Kormann, «χωρεί μόνον εξέταση της αληθοφάνειας κατ' αντιπαραβολή των σχετικών με την κύρια απαίτηση στοιχείων» (J. M. Kormann, *Das neue Europäische Mahnverfahren im Vergleich zu den Mahnverfahren in Deutschland und Österreich*. Jena: Jenaer Wissenschaftliche Verlagsgesellschaft, 2007, σ. 96).

διαταγή πληρωμής προερχόταν από αυστριακό δικαστήριο και όχι από κάποιο δικαστήριο της Γάνδης) ενώ το επιληφθέν δικαστήριο, το οποίο όφειλε, κατ' αρχήν, να προβεί σε έλεγχο βάσει των στοιχείων που αναφέρονταν στο έντυπο, δεν γνώριζε κατ' ανάγκην την ύπαρξη της εν λόγω ρήτρας [11].

32. Ως προς το σημείο αυτό, φρονώ επιπλέον, δεδομένου ότι το άρθρο 24 του κανονισμού 44/2001 κάνει κατά κανόνα δεκτή τη σιωπηρή παρέκταση της διεθνούς δικαιοδοσίας εφόσον ο εναγόμενος παρίσταται ενώπιον δικαστηρίου το οποίο δεν ήταν το αρχικά συμφωνηθέν μεταξύ των διαδίκων [12], ότι δεν μπορεί το δίχως άλλο να χαρακτηριστεί ως «ψευδές στοιχείο» κατά την έννοια της προαναφερθείσας αιτιολογικής σκέψεως 25 το γεγονός ότι η αιτούσα την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής —αναμένουσα την αντίδραση του καθού— αναφέρει ως κριτήριο καθορισμού της διεθνούς δικαιοδοσίας τον τόπο εκπληρώσεως της παροχής (άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001) [13]. Όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο σε σχέση με τις αντίστοιχες διατάξεις της Συμβάσεως, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων επί αστικών και εμπορικών υποθέσεων (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών) [14], «από την όλη οικονομία και τούς σκοπούς της συμβάσεως δεν δικαιολογείται η άποψη ότι οι συνομολογούντες ρήτρα περί παρεκτάσεως της αρμοδιότητος κατά την έννοια τού άρθρου 17 [άρθρο 23 του κανονισμού 44/2001] κωλύονται να υπαγάγουν εκουσίως την διαφορά τους σε δικαστήριο άλλο από το συμφωνηθέν με την εν λόγω ρήτρα» [15].

33. Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη ότι η απλή ύπαρξη τέτοιου είδους ρήτρας στους γενικούς όρους της συμβάσεως που έχουν συμφωνηθεί μεταξύ των μερών δεν συνεπάγεται την εγκυρότητά της σύμφωνα με το άρθρο 23 του προαναφερθέντος κανονισμού [16]. Η εκτίμηση της τυπικής εγκυρότητάς της, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των διαδίκων, θα απαιτούσε πιο εμπεριστατωμένη εξέταση από τον δικαστή που επιλαμβάνεται της υποθέσεως από αυτήν στην οποία πρέπει να προβεί στο πλαίσιο του άρθρου 8 του κανονισμού 1896/2006 ακόμη και αν λάβει γνώση για την ύπαρξη της εν λόγω ρήτρας με το έντυπο της αιτήσεως ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Φρονώ, για τον λόγο αυτόν, ότι στην περίπτωση που ο αιτών την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής έχει αμφιβολίες ως προς το κύρος ή την ισχύ της ρήτρας παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας που περιλαμβάνεται στους γενικούς όρους της συμβάσεως, δεν υποχρεούται να την αναφέρει στο έντυπο της αιτήσεως για την έκδοση της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, καθώς ζητήματα όπως αυτό, δεν μπορούν επ' ουδενί να τεθούν υπό αμφισβήτηση στο πλαίσιο της διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

11 — Πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του κανονισμού 1896/2006, ο αιτών την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής οφείλει κατά το στάδιο αυτό να παράσχει μόνο *περιγραφή* των αποδεικτικών μέσων που υποστηρίζουν την αξίωση, με αποτέλεσμα το δικαστήριο ενώπιον του οποίου κατατίθεται η αίτηση να μην έχει κατά πάσα πιθανότητα, κατά τον χρόνο της εξετάσεως στην οποία αναφέρεται το εν λόγω άρθρο 8, στη διάθεσή του τη συναφθείσα μεταξύ των διαδίκων σύμβαση.

12 — Το άρθρο 24 του προαναφερθέντος κανονισμού δέχεται ότι, ακόμη και αν υφίστατο συνομολογηθείσα μεταξύ των μερών ρήτρα περί διεθνούς δικαιοδοσίας, ο ενάγων θα μπορούσε να ασκήσει την αγωγή του ενώπιον δικαστηρίου διαφορετικού του συμφωνηθέντος και ο εναγόμενος να αποδεχτεί σιωπηρώς τη δικαιοδοσία του εν λόγω δικαστηρίου παριστάμενος ενώπιον του, κάτι που θα καθιστούσε εγκύρως ανενεργή τη συμφωνία παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας η οποία είχε ενδεχομένως επιτευχθεί προηγουμένως (εκτός των περιπτώσεων αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας κατά το άρθρο 22 του κανονισμού 44/2001). Υπό την έννοια αυτή, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει, σε σχέση ειδικά με τη διαδικασία ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, ότι «η υποβληθείσα κατά ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής δήλωση αντιρρήσεων, η οποία δεν περιλαμβάνει αμφισβήτηση της διεθνούς δικαιοδοσίας του δικαστηρίου του κράτους μέλους προελεύσεως, δεν μπορεί να λογίζεται ως παράσταση κατά την έννοια του άρθρου 24 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001», ακόμη και στην περίπτωση που ο καθού είχε προβάλει με το δικόγραφο της δηλώσεως αντιρρήσεων επιχειρήματα επί της ουσίας της επίδικης διαφοράς (απόφαση Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393). Βλ., επίσης, γενικώς επί του προαναφερθέντος άρθρου 24, την απόφαση Cartier parfums-lunettes και Axa Corporate Solutions assurances (C-1/13, EU:C:2014:109, σκέψεις 34 επ.).

13 — Λαμβανομένου επίσης υπόψη ότι η Thurner Hotel αμφισβητεί την ύπαρξη ρήτρας παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας στην οποία αναφέρεται η Thomas Cook (βλ. τα σημεία 2 και 3 των παρατηρήσεων της Thurner Hotel).

14 — ΕΕ 1982, L 388, σ. 7, όπως αυτή τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές Συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή.

15 — Απόφαση Elefanten Schuh (150/80, EU:C:1981:148, σκέψη 10). Βλ., επίσης, την απόφαση ČPP Vienna Insurance Group (C-111/09, EU:C:2010:290, σκέψεις 21 επ.). Πρέπει επίσης να υπομνησθεί στο σημείο αυτό ότι το άρθρο 35, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 δεν αρνείται την αναγνώριση αποφάσεως εκδοθείσας χωρίς να έχει τηρηθεί ρήτρα παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας συμφωνηθείσα υπό τους όρους του άρθρου 23 αυτού. Αρνείται μόνον την αναγνώριση αποφάσεων που έχουν εκδοθεί κατά παράβαση των οριζομένων στα τμήματα 3 (διεθνής δικαιοδοσία σε υποθέσεις ασφαλίσεων), 4 (διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών) και 6 (αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία) του κεφαλαίου ΙΙ του εν λόγω κανονισμού ή στην περίπτωση που προβλέπει το άρθρο 72 του ιδίου.

16 — Βλ., συναφώς, P. Mankowski, «Artikel 23 Brüssel I-VO», στο T. Rauscher (επιμέλ.): *Europäisches Zivilprozess- und Kollisionsrecht - EuZPR / EuIPR*. Múnich: Sellier, 2006, σ. 411 επ., ιδίως τις παραγράφους 16 επ.

34. Ως εκ τούτου, φρονώ, υπό τις περιστάσεις αυτές, ότι μόνον η περίπτωση κατά την οποία η εν λόγω διαταγή βασίζεται σε στοιχεία του εντύπου αιτήσεως που αποδείχθηκαν πράγματι εκ των υστέρων ψευδή ή ανακριβή, μετά τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή δηλώσεως αντιρρήσεων, μπορεί να χαρακτηριστεί ως «εξαιρετική περίσταση» η οποία θα επέτρεπε στον καθού να ζητήσει την κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006 επανεξέταση, ακόμη και αν από τα στοιχεία αυτά εξαρτάται η δικαιοδοσία του δικαστηρίου, ιδίως δε, όταν ο αιτών έχει παραλείψει να αναφέρει τυχόν ρήτρα παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας συνομολογηθείσα μεταξύ των μερών.

35. Φρονώ, κατά συνέπεια, ότι στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα του Handelsgericht Wien πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1896/2006, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 25, έχει την έννοια ότι δεν αποτελεί «εξαιρετική περίσταση» επιτρέπουσα στον καθού στον οποίο έχει νομίμως κοινοποιηθεί η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής να ζητήσει την επανεξέτασή της το γεγονός και μόνον ότι η εν λόγω διαταγή εκδόθηκε δυνάμει ψευδών ή ανακριβών στοιχείων που περιέχονται στο έντυπο της αιτήσεως, ακόμη και αν από τα στοιχεία αυτά εξαρτάται η δικαιοδοσία του δικαστηρίου —ιδίως, όταν ο αιτών έχει παραλείψει να αναφέρει τυχόν ρήτρα παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας συνομολογηθείσα μεταξύ των μερών—, τούτο δε υπό την επιφύλαξη ότι ο καθού μπορεί να αποδείξει ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ότι μόνον μετά την παρέλευση της προβλεπόμενης στο άρθρο 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού προθεσμίας για την υποβολή αντιρρήσεων κατάφερε να λάβει γνώση της αναλήθειας ή ανακρίβειας των στοιχείων που περιέχονται στο έντυπο της αιτήσεως.

V – **Συμπέρασμα**

36. Για τους ανωτέρω λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα που του υποβλήθηκε από το Handelsgericht Wien ως εξής:

«Το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1896/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 25, έχει την έννοια ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, δεν αποτελεί “εξαιρετική περίσταση” επιτρέπουσα στον καθού στον οποίο έχει νομίμως κοινοποιηθεί η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής να ζητήσει την επανεξέτασή της το γεγονός και μόνον ότι η εν λόγω διαταγή εκδόθηκε δυνάμει ψευδών ή ανακριβών στοιχείων που περιέχονται στο έντυπο της αιτήσεως, ακόμη και αν από τα στοιχεία αυτά εξαρτάται η δικαιοδοσία του δικαστηρίου —ιδίως, όταν ο αιτών έχει παραλείψει να αναφέρει τυχόν ρήτρα παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας συνομολογηθείσα μεταξύ των μερών—, τούτο δε υπό την επιφύλαξη ότι ο καθού μπορεί να αποδείξει ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ότι μόνον μετά την παρέλευση της προβλεπόμενης στο άρθρο 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού προθεσμίας για την υποβολή αντιρρήσεων κατάφερε να λάβει γνώση της αναλήθειας ή ανακρίβειας των στοιχείων που περιέχονται στο έντυπο της αιτήσεως.»